

REDACCCIO :

Josep PALLACH
32. av. de la République,
MONTGERON (S. et O.)

ADMINISTRACIO :

Antoni IBORRA
13, rue Bassano, Paris (16°)

C. Ch. Postaux 4163-90 — PARIS Preu de l'exemplar: 20 francs.

Suscripció l'any: 250 francs.

Endavant

FEDERACIO
DEMOCRACIA
SOCIALISME

ORGAN CENTRAL DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

Reunió d'organitzacions catalanes a Avinyó

Sol·licitades per Lluís Esteve, secretari del Consell Nacional a França, s'han reunit a Avinyó diferents representants d'organitzacions polítiques i sindicals: Estat Català, Front Nacional, C.N.T., Moviment Socialista de Catalunya. A la reunió es reberen també adhesions d'altres organismes convidats que no havien pogut assistir-hi i s'estudiaren diversos acords per a mantenir un clima de convivència catalana i coordinar l'acció comuna, els quals s'han de sotmetre als organismes respectius per a llur aprovació.

Igualment s'acordà comunicar els resultats de la reunió a tots els partits i organitzacions catalanes, demanant-los de sumar-se a la feina comuna.

CRONICA DE CATALUNYA

REI O REIET?

Barcelona, novembre. — La premsa espanyola no n'ha dit gairebé res. «Destino», monarquitzant ja fa temps, ha publicat el retrat de la «Infanta Pilar» i ha dit que els «Condes de Barcelona» foren molt aplaudits pel públic el dia de la presentació de la princeseta. Però no ha dit ni un mot, igual que els altres diaris espanyols, de la gran maniobra franquista d'aquests dies disputant a don Juan els «drets» de successió i pressionant-lo per què abdiqui a favor del seu fill, Juan-Carlos.

Els espanyols que no llegeixen la premsa internacional (la gran majoria actualment no llegeixen altres diaris que la «Hoja», pels resultats de fútbol), han ignorat doncs les pregones emocions que s'han disputat l'ànim del Pretendent i dels seus consellers: cal cedir a Franco o cal resistir? Els grandes d'Espanya que la Sra. Polo humilia cada dia, els intel-

lectuals de la restauració que Calvo Serrer acapdilla, uns quants banquers amants als problemes de l'inflació, àdhuc algun escriptor i professor català que enamora aquest paper de conspirador sense perill, han aconsellat el que era d'esperar: cedir a Franco, però regatejar la cessió. El braó polític, la decisió, continuent absents de la causa monàrquica.

L'angoixós problema

El problema existeix. Es el gran problema de las dictadures quan han esgotat totes les il·lusions. La darrera, pel franquisme, fou «l'ajuda» americana. Ningú no ignora avui que aquesta és incapaç de consolidar un règim que reposa únicament sobre la persona —mortal— del Caudillo, essencial element d'equilibri de les forces mestresses del poder.

Què passarà demà? La monarquia, per aquestes forces significa la resposta a aquesta angoixant pregunta. Però els seus dirigents no ignoren que les possibilitats democràtiques de la monarquia són molt limitades. Un plebiscit, una consulta electoral per decidir el signe del nou règim, quin resultat donaria, si fos precedit del normal retorn a les llibertats d'associació, de premsa, de reunió? Ningú no pot saber-ho. Els demòcrates diuen que acatarien el resultat que sortís de les urnes, i que continuarien esforçant-se en fer triomfar els seus ideals particulars. Els monàrquics, no. Els monàrquics cerquen el recolzament de la força veritablement mestressa del poder: l'Exèrcit. Però comptar amb l'Exèrcit, avui per avui, vol dir comptar amb Franco. Aquest cercle viciós explica les posicions monàrquiques d'aquests dies.

L'Exèrcit

Un dia es veurà clar la gran influència de la guerra civil, i del mestratge nazi damunt l'Exèrcit. Una i altra cosa han transformat completament aquest enorme cos parasitari que des de primers del segle XIX xucla la vida del país. Una anàlisi justa del que és avui aquest instrument dictatorial és indispensable per explicar les successives fallides de la política conspirativa, dirigida o influenciada de l'exterior, pels vells polítics de la segona república. Aquests coneixen en realitat un altre Exèrcit: el castís instrument dels pronunciaments, nodrit d'oficials «pundonorosos», de sergents sempre disposats a la revolta, i de generals fidels finalment a la monarquia.

(Passa a la plana 2)

L'U.N.E.S.C.O. A L'URUGUAI LAS DENUNCIAS CONTRE EL REGIM FRANQUISTA LA PERSECUCIO CONTRA CATALUNYA CONTINUA

«ELS ORIGENS DE LA LLENGUA CATALANA»,
LLIBRE DE FILOLOGIA, HA ESTAT PROHIBIT
PER LA CENSURA

La hipocresia del règim franquista es posà de relleu a la famosa sessió de l'U.N.E.S.C.O., on per vergonya de la cultura fou acceptat entre els altres països europeus. Hom recordarà que el Conde de Casas Rojas, ambaixador a París afirmà en una conferència de premsa, que les denúncies de les personalitats catalanes que estigmatitzaren els crims contra Catalunya, no eren certes, i «que les coses havien canviat molt».

Es cert que les coses han canviat. La pressió internacional, per mínima que sigui, una vegada lliudat el feixisme arreu d'Europa, obliga al franquisme a disfressar a l'exterior els seus veritables sentiments ferotjament anti-catalans. Però la policia, a l'interior, continua vigilant i reprimit inexorablement tota afirmació de catalanitat, àdhuc en el pla únicament cultural. Catalunya, pels

franquistes continua éssent el gran enemic.

Recentment una editorial que ja fa temps mena una meritòria tasca científica, es proposà d'editar un treball de filologia: «Orígens de la Llengua Catalana». Demanà el permís de la censura, i l'obtingué, igualment que l'autorització per imprimir. El llibre ja està editat. Però és ara precisament que la censura prohibeix la venda pública del llibre.

El Moviment Socialista de Catalunya s'ha adreçat a l'U.N.E.S.C.O. denunciant aquest nou acte de vandalisme cultural. El Conde Casas Rojas... o el senyor Estelrich intel·lectual ex-català delegat dels franquistes a l'U.N.E.S.C.O. no poden desmentir el fet, que és ben concret i ben actual. Per la nostra banda no cessarem mai de denunciar la persecució contra la nostra Llengua i contra la nostra Pàtria.

A PROPOSIT D'UNA «CRIDA»

Diferents companys ens han demanat si teniem coneixença d'una «crida als catalans» que signada entre altres ciutadans, a títol personal, pel secretari general d'un partit republicà, ha estat adreçada a molts de militants del Moviment Socialista de Catalunya.

A tots els amics que ens ho han demanat els hem dit el nostre desconeixement de l'esmentat document que, segons sembla, diu «la necessitat de refermar la personalitat de Catalunya i d'advocar perquè els catalans adquireixin consciència dels seus drets nacionals», ho i demanant un diàleg entre els demòcrates catalans.

No cal dir que aquests objectius ens semblen pertinents i que faran bé els signataris de dedicar-hi llurs esforços. El Moviment Socialista de Catalunya, de vegades tot sol, no ha deixat passar cap ocasió des de fa deu anys per a contribuir a l'afirmació de la personalitat catalana a l'exili—i a l'Interior—, i pensa continuar aquest treball difícil que tants de sacrificis ha demanat i demana als nostres militants. Pel que fa al diàleg entre catalans—en els fets i en les paraules—tot-hom sap que no ha estat trencat mai per iniciatives socialistes.

Per a realitzar objectius nacionals, que són comuns a diverses organitzacions catalanes, el M.S. de C. ha estat sempre en contacte amb les forces representatives de l'emigració i de l'Interior. I no cal dir que en les nostres relacions els socialistes catalans—sense altres adjectius—ens hem sempre compromès a treballar lleialment per les finalitats comunes. Sense perdre naturalment la nostra fesomia pròpia i convençuts de la necessitat del nostre propi combat, que és el del socialisme.

REI O REIET?

(Vé de la 1a pàgina)

Aquest Exèrcit no existeix: els quadres superiors s'han renovat enterament i són els de la guerra civil. Els mètodes avui estan enterament dominats pels mètodes nazis, de serveis secrets, que donen el veritable poder a un grup —l'Estat Major— el qual té a les mans els ressorts principals d'informació i de decisió de l'Estat. Aquest grup, implacablement, ha escombrat els generals vel·leitaris: Queipo del Llano, Aranda, Beigbeder, Kindeán... Avui aquest equip està identificat amb Franco: és el franquisme. La persona del dictador constitueix la única garantia de permanència i de continuïtat en el poder. Vigón, que és una de les personalitats centrals del grup, és l'ànima del règim. I és doncs l'Exèrcit —considerat d'aquesta manera— el que

ELS LLIBRES

Compendi de la Doctrina Catalanista, de Prat de la Riba i Pere Muntayola.

Les Monografies Bages, de Mèxic, han editat recentment aquest treball de Prat de la Riba i de Muntayola que fou premiat l'any 1894 al concurs regionalista del Centre Català de Sabadell, i que, aprovat per la Junta de la Unió Catalanista, constituï un dels elements bàsics de vulgarització de la doctrina catalanista.

A. Tona i Nadalmai presenta la nova edició i la completa amb una interessant aportació de notes que, orientades d'acord amb les concepcions nacionalistes, no deixen de plantejar problemes que demanarien un més llarg estudi: per exemple, l'afirmació de la unitat estatal dels Països de Llengua Catalana, aspiració d'alguns grups polítics catalans que necessitarien donar un còs doctrinal més ampli a aquestes idees.

El Pelegrí Apassionat, de Joan Puig i Ferrer.

L'editorial Proa ha publicat ja el tercer volum del nou cicle novel·lístic de Puig i Ferrer que s'afirma així, sense cap dubte, el novel·lista contemporani més important de la nostra terra. La vida i l'obra de Janet Masdeu mereixen un comentari molt més important que el que podem donar aquí. Primer com sorpresos de l'intent de l'autor, a mesura que anem llegint els densos capítols, ens sorprèn l'envergadura de l'obra i la vigorosa alenada creadora que l'emporta i ens emporta. Els que visquem el «Cercle Màgic» com una pregona aventura espiritual de l'adolescència, avui retrobem el Janet Masdeu d'aquells dies llençat per aquests mons de déu sense haver perdut gens la punyent exigència de puraesa que la intensa personalitat de Josep perfila i precisa. Janet i l'Amor, Janet i la Veritat, Janet i la Justícia, Janet i el Homes. Aquesta és la nova aventura que l'autor ens fa viure gràcies a aquesta imponent qualitat que no solen tenir sempre els nostres nove·listes: els seus personatges són, tenen una existència pròpia, autèntica, que no és ni reflexe

refusa D. Juan i preconitza la successió. En comptes d'un rei vol un reiet, que permetria «consolidar» les bases del feixisme.

I així estan les coses. El projecte és conegut. Els perills —pel règim i per la monarquia si el maridatge es celebra— no són cap misteri. Les cancelleries internacionals, ratificant la seva oposició a l'entrada al Pacte Atlàntic (ni tan sols a través de la Mediterrània), agreujen la crisi. Car l'Exèrcit també voldria desfer-se d'aquesta situació de vassallatge humiliant i voldria doncs una bona disfressa per presentar-se en societat. La corona del príncep d'Astúries seria la millor, pensen.

Acceptarà finalment D. Juan, l'home de tantes transigències i mitges-tintes? Sigui quina sigui la seva decisió, cal que no oblidí —i que no oblidin els seus consellers— que tard o d'hora és el poble el que dirà la darrera paraula. I aquesta serà definitiva.

ideològic, ni molt menys joc d'imatges o florilegi verbal.

L'obra literària de Puig i Ferrer, tal com l'anem coneixent, és la millor justificació de l'exili d'un escriptor i ha de donar empenta, gràcies al concurs de la Froa, a l'obra editorial mancada sovint de saba i de vigor, que continua dintre de la Pàtria.

Les oiseaux n'y savent pas chanter, d'Artur Conte.

El llibre de Conte, presentat per Vincent Aurio, és molt més que un llibre plaent, que un reportatge àgil fent-nos conèixer en una sèrie de quadres l'obra de França al continent africà i és que Conte no és tan sols un bon periodista; és també l'home polític universalista —socialista— que retroba darrera l'interès de l'anècdota o de la rica descripció literària, les valors —i els problemes— de la nostra època.

Llegint els seus capítols, pensàvem en aquest altre llibre del professor François Perroux que tantes discussions ha suscitat darrerament: «L'Europe sans rivages». Hom coneix l'essencial de les idees de Perroux: Europa no és ni pot ésser únicament una nova construcció estatal. Europa és molt més que això: és el misatge permanent d'unes idees i d'unes formes de vida que el nostre continent ha llençat als quatre vents a Amèrica, a Àsia, a Oceania, a Àfrica. L'Europa sense ribes, sense límits, resposta coratjosa i constantment discutida a l'incògnita de l'home.

I bé, el llibre de Conte, pel que fa a l'Àfrica és la millor il·lustració d'aquesta idea fonamental que nodreix el pensament de tots els demòcrates.

"DESTINO" i els esdeveniments d'Alger

La confusió política que regna a l'Àfrica, d'acció de «Destino», es veu compensada per la persistent línia de conducta de Manuel Brunet. Anti-francès, anti-demòcrata, anti-socialista, Brunet és el millor exponent del «carlinàs» tal com el descriuen els vells federals empordanesos. Brunet, des de fa anys, que continua essent el mateix: cal reconèixer-li aquesta qualitat de persistència en l'odi i en l'esperit de revenja, que li fa ben poc honor.

Ara, en ocasió dels esdeveniments d'Alger, Brunet diu a «Destino», en l'únic article polític que publica aquesta desdenyada revista, «que cap espanyol no pot lamentar el que passa a Alger». Que França no pot donar a ningú la culpa del que ocorre, car la culpa és «de la democràcia».

Després, «Destino» reconeix que potser sí que hi ha «algú» que completa contra els francesos a l'Àfrica del Nord. I senyala els comunistes. No li caldria cercar tan lluny. A Madrid, al Pardo, a Ràdio Tetuan trobaria altres còmplices —encoberts— de tota aquesta onada de violències que Brunet sembla trobar tan natural. Són els que volen la «llibertat» pel Marroc i oprimeixen Catalunya i Euzkadi: els franquistes.

ELS PARTITS I EL POBLE

Per Josep PALLACH

Al escriure aquesta nota no ignorem la poca popularitat de la idea central que voldríem desenvolupar-hi: la necessitat ineludible per Catalunya, si vol reeixir avui l'empresa alliberadora —i sobretot si vol consolidar-la demà—, de bastir i refermar ja ara, els instruments d'aquesta empresa. Pels socialistes aquests estris són els partits polítics, els quals —junt amb els sindicats, ahir mitjà de defensa obrera i avui ja òrgans de nova estructuració social— són els elements fonamentals de la vida democràtica.

El nostre poble, tan ben dotat en altres aspectes de la vida cultural, i sobretot en la creació artística, no ho és gaire en aquest caient fonamental de l'acció social moderna. I cal reconèixer que tots tenim una certa tendència a transformar el que és un greu defecte de la nostra psicologia col·lectiva en panacea capaç de salvar-nos de tots els mals. En comptes d'esforçar-nos en corregir-nos, bastim teories passatgeres sobre les malvestats dels «partits» sense adonar-nos que les malures de la nostra vida política, venen més de la inexistència real dels partits polítics, els quals sovint només en tenen el nom, que no pas de llur arrelament i expansió.

El dia que s'esbrinin les causes profundes de les nostres desfetes, no dubtem gens que s'hi trobarà, ja en els temps més llunyans, aquesta evident dificultat per a coaligar i ordenar interessos col·lectius i concepcions ideològiques, que constitueixen la trama íntima dels partits polítics moderns. L'esfondrament de la vida democràtica catalana a finals de l'edat mitjana, l'incorporació a un imperi que es descomposà sense arribar mai a plenitud, no facilità gens, més tard, la recuperació necessària, a l'època en que els altres països europeus van trobant les bases necessàries de les noves formes socials democràtiques. Per què no reconèixer-ho? No és únicament en relació a França o a Anglaterra que Catalunya marca un evident retràs polític en aquesta important qüestió de l'ordenació i enquadrament del còs social. Sovint, és inclús en relació a alguns altres pobles d'Espanya. Menys rica i diversa potser que a casa nostra, la seva vida política poseeix altres virtuts de disciplina i d'organització que a vegades ens manquen. Es per això, entre altres coses, que som vençuts. En el camp obrer aquestes qualitats han permès l'eclosió de forces polítiques que tenen arrel i que podran demà afermar-se.

LA UNITAT I ELS PARTITS

A Catalunya aquest esforç d'enquadrament s'intentà durant el segle XXe, i nosaltres creiem que la tasca d'organització de partits autòctons és una de les feines cabdals de la nostra renaixença, que és necessari enrobustir i consolidar. És fàcil avui fer als partits responsables de tots els mals haguts i per haver; en realitat això és fàcil sempre i és un dels temes segurs de tots els demagogs. Per què no ho seria a l'exili, on en realitat la vida política tendeix a desenvolupar-se bon xic en el buit, impossibilitada de relligar-se directament a la societat que la justifica i li dona vida? Cridar que cal que desapareixen els partits, dir que

s'han de cremar els «carnets» és senzill i gairebé sempre es té l'èxit assegurat. El sentiment d'unitat és viu en tots els exiliats. L'important però és dir que és el que deu unir-se. Car perquè la unitat sigui eficaç cal que els elements que l'integren representin alguna cosa: nosaltres pensem que deuen representar les distintes classes socials que constitueixen la nació. Els partits polítics han de complir aquesta missió representativa.

No és difícil comprovar una afirmació ben senzilla: els països de vida democràtica més consolidada, i els que més segurament obtenen la unitat nacional, són precisament aquells que tenen una més ferma i irreductible vida partidària en la política. I és que les divisions perilloses, pels pobles, no són les divisions de partit —clares, obertes—, sinó les divisions dintre dels partits, els personalismes, els capdillismes que són mals ben ibèrics, i ben catalans. El perill són les agrupacions confusionàries fetes a base d'adjectius gradiloquents i àdhuc de bones intencions: les escissions, les lluites personals, els nous reagrupaments són sovint l'únic fruit d'aquest confusionisme unitari «antipartidista». Al capdavant, polseguera de partits. Tants caps, tants barrets és una dita ben catalana i que en política no ens ha menat gaire lluny.

CONTRA LA CONFUSIO

La burgesia catalana aconseguí en un moment determinat crear el seu instrument d'acció política. La Lliga constitueix un bon exemple de la capacitat organitzadora, i finalment de l'esperit de dimissió d'aquesta classe social a la qual Carles Soldevila, que la coneix bé, proposa a símbol el gat, l'animal casolà que adora viure arraulit vora el fogó.

mentre els gossos es mengen els talls.

En la zona «d'esquerres» hem assistit a tant d'assaigs diversos, a tants intents de fer i desfer per tornar a refer, que el millor blasó serà potser la tela de Penèlope, que no s'acaba mai de teixir. Finalment, en una situació històrica ben definida, es bastí un partit relativament organitzat que recollia els vots obrers i que tenia una ideologia republicana «d'avançada».

El moviment obrer no aconseguí crear fàcilment el propi partit polític: «tindrà un dia com a totem la banya de marrà, símbol de la tossuderia, de la persistència en la tasca començada? És el que li desitjariem, si ens fos possible escollir. En realitat, la inexistència d'un partit obrer fou aprofitada durant la guerra pels comunistes que intentaren posar la nostra classe treballadora al servei dels interessos soviètics.

Es possible en plena clandestinitat i a l'exili, crear, mantenir i consolidar aquesta obra de formació política obrera? És difícil, però no és impossible: el Moviment Socialista de Catalunya fou fundat amb la voluntat d'omplir aquest buit, de vencer el retràs, de constituir el partit dels treballadors i ja fa deu anys que s'esmerça en aquest esforç. Hi creiem amb tota la força del nostre raonament i amb tota la passió del nostre patriotisme. Estem segurs de ben servir el nostre poble mantenint-nos nos fidels a aquesta obra inicial, que no exclou —repetim-ho— la unió amb els altres grups i sectors patriòtics.

A l'exili, on la confusió és un gran adversari, era necessari redir avui aquesta senzilla cosa: és en l'obra creadora del Partit Socialista que nosaltres continuem veient el millor servei que és possible fer a Catalunya, a la República i a la Democràcia.

UNES REUNIONS I UN COMENTARI

L'actual situació política espanyola, definida sobretot pels esforços de Franco per a instaurar noves formes polítiques que perllonguin la dictadura, ha promogut a l'emigració diverses activitats a algunes de les quals ha col·laborat el Moviment Socialista de Catalunya. El Comitè Departamental de París del M.S. de C. contribueix, junt amb els partits republicans, el P.S.O.E. i el P.O.U.M., a l'organització d'actes públics en els quals diversos oradors denuncien les maniobres franquistes i exposen els remeis adients per a oposar-s'hi.

També ha parlat la premsa exiliada de diverses reunions on sembla que es discutiren mitjans més pràctics de treball. Hi assistiren dos polítics catalans que representen només un sector de l'emigració. Pel que fa a Catalunya, en efecte, no hi havia ni socialistes catalans, ni confederals ni nacionalistes. És evident que sense comptar també amb tots aquests nuclis d'opinió poca «acció conjunta» a

l'Interior de Catalunya i a l'Exterior es podrà portar a terme. Abans de fer-la «conjunta» l'acció, cal que existeixi.

A nosaltres ens sembla que el plantejament SERIOS d'aquest problema ultrapassa de molt el quadre institucional republicà —sense excloure'l—, i naturalment les intencions d'alguns amics que s'hi mouen com el peix a l'aigua. Si no es fa així, tot aquest batibull risca de quedar limitat, vorejant el ridícul, en una nova crisi del govern emigrat. Ara bé, no és pas creant nous càrrecs de ministres a l'exili que les pretensions del franquisme poden ésser hatudes, sinó amb una veritable «acció» d'organització i de propaganda a l'Interior i a l'Exili. Per ara, únicament les organitzacions obreres i els moviments nacionalistes donen mostres clares, arreu de la Península, d'una activitat positiva: a les presons i a la clandestinitat trobareu aquestes proves. És un mal símptoma no tenir-ho present si es vol treballar de debó.

GUATEMALA (III)

LES LLIÇONS DEL FETS

per PERE FOIX

LA GUERA CIVIL. — La «United Fruit» va trobar l'home que la serviria a graç i l'oferiren a Foster Dulles; amb l'ajut d'aquest home, Castillo Armas, un guatemaltec expatriat, la «United Fruit», amb la complicitat d'Hondures, va organitzar la guerra civil. El Govern dels Estats Units ha recolzat la insurrecció, si no l'ha organitzada i finançada.

El Govern del President Arbenz havia de ser vençut, puix era impossible oposar-se al desig dels Estats Units. Els que coneixen a Castillo Armas, el qualifiquen de feixista. I al meu entendre no van errats, tenint en compte que la Junta Militar per ell presidida, no solament blasma els lloables intents de reformes socials començats pel Govern enderrocat, sinó que destrueixen l'obra que la democràcia guatemalteca ha bastit durant deu anys. Ultra això, empresona i calúnnia els adversaris, motejant-los de lladres, de traïdors, d'assassins, usant el lèxic escaciat en els totalitaris. A les presons no poden encabir-hi els qui han estat arrestats, sense comptar el miler de refugiats a les ambaixades de la capital guatemalteca. La Junta Militar ha cuitat de trencar les relacions diplomàtiques amb el Govern de la República espanyola a l'exili, alhora que ha declarat persones no grates els refugiats de la Península Hispànica que hi havia a Guatemala, d'ençà el 1944.

EL DESASSOSSEC DE MEXIC. — El dia 17 d'abril d'enguany, la moneda mexicana sofrí una notable desvalorització en relació al dòlar, la qual, ultra la inquietud que ha produït en el país, ha provocat un desnivell en l'economia mexicana. Molts i diversos han estat els comentaris al volt de la devaluació de la moneda mexicana. El Govern del President Ruiz Cortines n'ha explicat les causes, però el rumor públic atribueix la devaluació a la digna actitud del ministre de Relacions de Mèxic, Luis Padilla Nervo a Caracas. Hom pot recordar que Padilla Nervo va presentar algunes esmenes a la declaració anti-comunista de Foster Dulles, la qual declaració era una franca envestida contra Guatemala. I és clar, el mexicà comú i corrent, l'home del carrer, que sempre esguarda amb rezel el veí del nord, estableix un lligam entre la correcta conducta de Padilla Nervo a Caracas i la devaluació del peso mexicà. Per a dir-ho més clar, hi ha qui assegura que si Padilla Nervo no hagués obert la boca o s'hagués posat incondicionalment al costat de Foster Dulles, no s'hauria produït aquest fet deplorable de la devaluació de la moneda mexicana. Per tant, a Mèxic hi ha una certa inquietud, no ja pel fet consumat de la passada devaluació, sinó perquè es temen altres repressàlies del Estats Units, contra aquells pobles que no segueixen com a mesells la política internacional de Washington. I això fa més comunistes que tota la propaganda del Kremlin.

UNI VEU AUTORITZADA. — El doctor Alfredo L. Palacios, una de les figures més representatives del Socialisme democràtic i de la cultura universal, que fot el primer diputat socialista d'Amèri-

ca i que és un dels homes més escoltats d'aquest continent, ha fet sentir la seva veu, blasmat l'agressió dels ianquis contra Guatemala. «No podem creure —ha dit Palacios— que el poble nordamericà hagi renegat de la memòria de Lincoln, sagrada per a l'espècie humana, i que es resigni davant la cruel penetració econòmica dels capitalistes del seu país en els pobles de l'Amèrica llatina». I el doctor Palacios fa una crida a tots els països de centre i sud Amèrica, per tal que s'oposin «a una penetració econòmica asfixiant», i els demana «que afermin la solidaritat continental de defensa».

Ahir, Venezuela, Avui, Guatemala. A quin país li tocarà el rebre, ara? Qui ho sap!

Tanmateix aquesta inseguritat política

i econòmica que provoca el Govern dels Estats Units de Nordamèrica, motiva una mena de sensació d'opressió entre els habitants d'aquests països de centre i sud Amèrica, particularment dels pocs que encara serveixen les institucions democràtiques.

Si Alfredo L. Palacios fos escoltat! Si el Socialisme —la doctrina de tota la seva vida— pogués ésser implantat a la terra, al món s'acabaria el malson de la guerra, alhora que, dignificant-se l'home, en tots els països gaudiria de llibertat, quedant esmicolats el capitalisme i el totalitarisme, que xocant amb la democràcia, són causa del desgavell que pateix la humanitat.

Mèxic, D.F.

TRES ESCANDOLS

ES MORT EL CARDENAL SEGURA?

Aquesta mateixa pregunta es feren els sevillans quan, el dia 3 de novembre, dimarts, veieren arribar a la Seu un nou bisbe per regir llurs destins catòlics. Monsenyor Bueno Monreal havia estat nomenat per Franco, després de secretes negociacions amb el Vaticà, bisbe-coadjutor de Seville. En general, es nomena un bisbe coadjutor quan el titular ja no pot fer gaire res. Ara bé, el cardenal Segura feia just un parell de dies que havia pres l'avió per anar a Roma, i tot feia preveure que continuava amb les mateixes energies que tant havia fet servir per combatre la República... i ara el propi Franco. Què havia passat, doncs? Simplement, que Franco havia «liquidat» el seu famós adversari. Com és natural d'una manera menys decent que la República; hipòcrita com sempre, nomenava el successor en vida del titular, i mentre aquest reclamava a Roma, el Dr. Bueno Monreal (pro-franquista de sempre) prenia possessió de la plaça. Segura, de retorn, passà per Lourdes. Degué demanar consell a Bernadette; però amb el dictador d'Espanya, ni els miracles valent actualment.

QUAN VALEN ELS LLIBRES?

La vergonya de l'ensenyament continua a Espanya. ENDAVANT ha denunciat ja la deplorable situació dels infants pobres de Barcelona, sense escoles i sense mestres. Els de Madrid no estan pas més ben servits. Oficialment hi ha més de 50.000 nens que no tenen lloc a les escoles, ni públiques ni privades. I, entretant, l'Estat, continuant la seva inflació de lleis que no es compleixen, acaba de decidir que «seran castigats els parents que no donin ensenyament als fills». Els castigats seran un dia el dictador i els seus amics.

L'ensenyament de segon grau no va millor. Hi ha a Espanya 77 nens que estudien per cada 10.000 habitants. A Itàlia n'hi ha 194, a Dinamarca 206, a França 218, a Anglaterra 374... Naturalment aquests països són «democràcies pòdrides». Es per això que no gaudeixen d'escandols com aquest recent dels llibres de text, que denuncien els diaris

franquistes, queixant-se dels preus excessius dels llibres —obligatoris— i del tant per cent que guanya el professor que els recomana. L'escàndol existeix. Però «ABC» faria bé de denunciar les causes reals d'aquesta situació que són els salaris miserables dels professors, dels metges, dels universitaris, que en comptes de poder-se dedicar a llur treball es veuen obligats a fer les mil combinacions per poder viure.

QUI PAGA L'IMPOST SOBRE LA RENDA?

Es clar que per què l'Estat pugui complir les seves obligacions envers els ciutadans, cal que els privilegiats deixin d'ésser-ho un xic (només un xic). Per exemple, hi ha l'impost sobre els beneficis. Qualsevol turista d'aquest que es passegen esmaperduts per Madrid o Barcelona diria que a Espanya, al costat de molts pobres, i hi ha uns quants millers de rics. I que si aquest rics, complissin la seva obligació, potser les coses anirien altrament.

Aquest turista està equivocat. A Espanya en realitat, només hi ha 12.000 persones que paguin impost sobre la renda (superior a 60.000 pessetes). Es veu que tot-hom és pobre. Clar que ningú no ho diria, veient la quantitat de cotxes americans que circulen, i els enormes beneficis bancaris que es realitzen. Però això són les apariències: l'Estat franquista, tant «justiciero», sap que els altres rics, si no paguen és per alguna cosa. Potser és perquè són falangistes?

Reparició de PER CATALUNYA organ del Front Nacional

Després d'un llarg silenci ha reaparegut a París el portaveu del Front Nacional de Catalunya a l'Exili.

ENDAVANT saluda fraternalment el cell amic i li desitja molts anys de vida, i un bon treball en aquesta segona etapa de la seva existència.

Société Générale d'Impression
Toulouse

Le gérant : A. IBORRA